

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 705/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Forgáč, s. r. o., Zámocká 14, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/1226/2019 z 26. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením okresného súdu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že pôvodný oprávnený (JUDr. Tatiana Timoranská, správca úpadcu AQUA GLOBAL s. r. o. v konkurze) sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu 30. júla 2019 domáhal od sťažovateľky ako povinnej vymoženía 12 012 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 15Cb/93/2018 z 21. novembra 2018, ktorým bola pôvodnému oprávnenému priznaná náhrada škody v zmysle § 135a Obchodného zákonníka vo vymáhanej výške, ktorá vznikla úpadcovi tým, že sťažovateľka ako konateľ úpadcu porušila základnú zásadu výkonu pôsobnosti konateľa prihliadať pri výkone svojej funkcie na záujmy spoločnosti a konať s odbornou starostlivosťou.
3. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka zo 16. júna 2023 návrh povinnej sťažovateľky na zastavenie exekúcie z dôvodu vyhlásenia konkurzu na jej majetok zamietol

a oprávnenému nepriznal nárok na náhradu účelne vynaložených trov. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, na základe ktorej okresný súd uznesením z 12. februára 2024 zrušil uznesenie vyššieho súdneho úradníka v celom rozsahu. Okresný súd uviedol, že napriek objektívnej zodpovednosti konateľa, ktorej predpokladom nie je úmyselné konanie, bude úlohou súdu skúmať konanie povinnej v súvislosti s plnením povinností konateľa. Podstatnou je posúdenie otázky, o aký druh zodpovednosti v prípade judikovaného nároku na náhradu škody ide. Keďže exekučným titulom je rozsudok pre zmeškanie žalovaného, ktorý neobsahuje odôvodnenie rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude úlohou súdu minimálne vykonať dožiadanie na Okresný súd Nové Zámky o zapožičanie spisového materiálu sp. zn. 15Cb/93/08 pre účely zistenia, či pohľadávka vymáhaná v predmetnom exekučnom konaní je nedotknutou pohľadávkou v zmysle ustanovenia § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“).

4. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 24. februára 2025 návrh na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Súd považoval za nesporné, že uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 23OdK/175/2022 z 25. augusta 2022 zverejneným v Obchodnom vestníku pod č. 169/2022 2. septembra 2022 bol vyhlásený konkurz na majetok povinnej sťažovateľky. V uvedenom uznesení súd zároveň rozhodol o jej oddlžení a vyzval veriteľov na prihlásenie pohľadávok, pričom účinky vyhlásenia konkurzu nastávajú odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia tohto uznesenia v Obchodnom vestníku, t. j. 3. septembra 2022. Tým súd zároveň dlžníka zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze, a dlhov, ktoré sú vylúčené z uspokojenia.

5. Okresný súd preskúmal spis Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 15Cb/93/2018 (ďalej len „základné konanie“), v ktorom bol vydaný exekučný titul pre účely posúdenia nedotknuteľnosti pohľadávky v zmysle § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Žalobca (pôvodný oprávnený) sa domáhal od žalovanej sťažovateľky zaplata 12 012 eur s príslušenstvom, a to z titulu náhrady škody v zmysle ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobu odôvodnil tým, že ako správca konkurznej podstaty úpadcu zisťoval stav majetku úpadcu z jeho účtovníctva. Na ten účel mal k dispozícii účtovnú závierku mimoriadne vypracovanú ku 31. marcu 2017, ktorú si dal vyhotoviť úpadca pred vyhlásením konkurzu, keď následne 18. apríla 2017 podal návrh na vyhlásenie konkurzu. Z účtovnej závierky vyplynulo, že úpadca účtuje pohľadávky z obchodného styku v sume 11 697 eur a ďalšie pohľadávky v sume 315 eur. Povinná ako konateľ úpadcu napriek výzvam neposkytovala správcovi súčinnosť, dôsledkom čoho nebolo možné bližšie identifikovať a vymáhať tieto pohľadávky v prospech konkurznej podstaty. Žalobca vyzýval žalovanú na predloženie uvedených listín a dokladov, žalovaná na žiadnu výzvu žalobcu nereagovala, nepredložila požadované doklady, neozrejmila a neidentifikovala pohľadávky, o ktorých je účtované v majetku úpadcu. V zmysle uvedeného úpadcovi vznikla škoda v celkovej výške 12 012 eur, za ktorú zodpovedá žalovaná ako konateľ úpadcu. K tomu okresný súd uviedol, že vzhľadom na vzťah konateľ a spoločnosti ako absolútneho obchodno-záväzkového vzťahu sa zodpovednosť konateľ a spoločnosti riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom ide o objektívnu zodpovednosť konateľ a spoločnosti za spôsobenú škodu spoločnosti a zodpovednosť konateľ a spoločnosti za škodu sa posudzuje bez ohľadu na jeho zavinenie.

6. Otázka zavinenia je však zásadná pri pohľadávkach zo zodpovednosti za škodu pri oddlžení dlžníka podľa IV. časti zákona o konkurze. Ustanovenie § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze vyhlasuje za oddlžením nedotknuté len pohľadávky zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo za škodu na iných predmetoch právnych vzťahov spôsobenú úmyselným konaním. Preto je potrebné skúmať, či vymáhaná pohľadávka je alebo nie je oddlžením povinnej nedotknutá podľa § 166c zákona o konkurze. Súd dospel k záveru, že konanie povinnej možno hodnotiť ako úmyselné, „*nakoľko len ťažko predpokladať*“, že ako konateľka úpadcu z nedbanlivosti nevydala majetok správcovi úpadcu, z nedbanlivosti ho neinventarizovala aj napriek tomu, že inventarizácia je povinnou súčasťou účtovníctva úpadcu, a takto z nedbanlivosti postupovala s neodbornou starostlivosťou. Pritom povinná riadne prevzala výzvy správcu úpadcu, aby vydala účtovníctvo, ktorého obsahom mala byť inventarizácia pohľadávok, ako aj samotné listiny a faktúry, z ktorých pohľadávky vyplývali a ktoré sú nevyhnutné na ich identifikovanie, ako aj identifikovanie konkrétnych dlžníkov a na samotné vymáhanie. Rovnako povinná nereagovala ani na výzvu Okresného súdu Nové Zámky v základnom konaní na vyjadrenie k podanej žalobe, ktorá jej bola doručená, a teda skutkové tvrdenia žalobcu nijakým spôsobom nepoprela.

7. Okresný súd dospel k záveru, že povinná konala úmyselne, keď vedela, že svojím konaním môže spôsobiť spoločnosti škodu, a pre prípad, že ju spôsobí, s tým bola uzrozumená (okresný súd na otázku formy zavinenia aplikoval podporne ustanovenia § 15 a § 16 Trestného zákona). Takúto pohľadávku teda možno subsumovať pod ustanovenie § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a charakterizovať ju ako pohľadávku oddlžením nedotknutú, a teda postihnutel'nú núteným výkonom rozhodnutia. Ide o pohľadávku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním, ktorú je povinná plniť aj napriek skutočnosti, že bol na jej majetok vyhlásený konkurz.

8. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú odôvodnila porušením práva na spravodlivý proces, ako aj nesprávnym právnym posúdením veci. Okresný súd rozhodol o sťažnosti napadnutým uznesením z 26. mája 2025 tak, že sťažnosť zamietol (výrok I) a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia (výrok II). Namietané porušenie práva povinnej na spravodlivý proces zo strany vyššieho súdneho úradníka nezistil. Vo vzťahu k námietke opravenia skúmať zavinenie povinnej poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 105/2020 z 30. júna 2020, podľa ktorého je exekučný súd povinný skúmať, či existujú dôvody brániace zastaveniu exekúcie pre typ vymáhanej pohľadávky, ktorá je konkurzom, resp. oddlžením nedotknutá.

9. Vyšší súdny úradník v napadnutom rozhodnutí uviedol záver, že povinná spôsobila škodu spoločnosti úmyselne, vo forme tzv. nepriameho úmyslu, pričom sa riadil pokynmi uvedenými v zrušujúcom uznesení okresného súdu z 12. februára 2024. V tomto rozhodnutí bola vyslovená relevantnosť skúmania povahy vymáhanej pohľadávky exekučným súdom z hľadiska kritérií podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Predchádzajúce uznesenie vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu povinnej na zastavenie exekúcie zrušil okresný súd práve z dôvodu, že formu zavinenia povinnej neskúmal.

10. Zo spisu Okresného súdu Nové Zámky, na ktorom sa viedlo základné konanie proti sťažovateľke, okresný súd zistil, že sťažovateľka ako konateľ úpadcu neposkytla správcovi súčinnosť, dôsledkom čoho nebolo možné bližšie identifikovať a vymáhať špecifikované

pohľadávky, ktoré úpadca účtoval v účtovníctve v prospech konkurznej podstaty. Okrem toho bolo neúčinné aj predvedenie žalovanej sťažovateľky pre účely podania vysvetlenia v zmysle § 74 ods. 4 zákona o konkurze, pretože sa dlhodobo nezdržovala v mieste trvalého bydliska.

11. Za nenáležitú považoval súd poukaz sťažovateľky na aplikáciu právnej úpravy obsiahnutej v § 182 Zákonníku práce, podľa ktorej sa pri zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách prezumuje nedbanlivostné zavinenie. Zodpovednosť konateľa za škodu spôsobenú spoločnosti podľa § 135a Obchodného zákonníka je zodpovednosťou objektívnou, zavinenie konateľa pri spôsobení škody nie je rozhodujúce z hľadiska priznania nároku na náhradu škody, preto sa ani neprezumuje žiadna forma zavinenia. Okresný súd poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 63/2019 z 19. novembra 2019, ktorý oprávňuje vyššieho súdneho úradníka skúmať zavinenie povinnej v exekučnom titule.

12. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky k reálnosti údajov obsiahnutých v účastníctve úpadcu okresný súd uviedol, že vyšší súdny úradník po ustálení formy zavinenia neprijal skutkové zistenia či pohľadávky spoločnosti a z toho odvodený nárok žalobcu na náhradu škody existuje. Tieto skutkové zistenia a závery prijal súd v základnom konaní, pričom žalovaná nereagovala na výzvu súdu na vyjadrenie sa k žalobe a nepoprela skutkové tvrdenia žalobcu, z ktorých vyvodzoval existenciu pohľadávky vo forme škody. Preto o žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie žalovanej. Exekučnému súdu už neprislúcha skúmať vecnú správnosť exekučného titulu a existenciu pohľadávky judikovanej exekučným titulom.

13. Okresný súd sa stotožnil so záverom vyššieho súdneho úradníka, že zo zistených okolností (neposkytnutie opakovane požadovanej súčinnosti napriek vedomosti o výzvach na poskytnutie súčinnosti) vyplýva záver o nepriamom úmysle povinnej sťažovateľka ako formy zavinenia pri spôsobení škody spoločnosti, ktorej bola konateľkou. To minimálne odôvodňuje záver o ľahostajnosti povinnej voči tomu, či v dôsledku neposkytnutia jej súčinnosti dôjde ku škodlivému následku alebo nie a ktorého možnosť si ako osoba majúca konať s odbornou starostlivosťou musela byť vedomá, a tak byť s ním uzrozumená.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv podľa ústavy napadnutým uznesením okresného súdu v exekučnom konaní proti nej ako povinnej.

15. Zotrúva na názore, že v exekučnom konaní nie je možné, aby súd posudzoval otázku, či škoda bola spôsobená úmyselne, pretože ide o otázku, ktorá mala byť vyriešená v základnom konaní. Tým exekučný súd neprípustne rozšíril svoju právomoc, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Ak exekučný súd nebol oprávnený posúdiť otázku zavinenia, nebol oprávnený ani dospieť k záveru, že ide o pohľadávku nedotknutú oddĺžením podľa § 166c písm. d) zákona o konkurze. V základnom konaní sa k žalobe nevyjadřila, skutkové tvrdenia žalobcu neboli popreté. To však nepostačuje na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že škoda bola spôsobená úmyselne. Z napadnutého uznesenia a ani uznesenia vyššieho súdneho úradníka nemožno zistiť, aká povinnosť mala byť zo strany sťažovateľky porušená. Rozhodnutia sú v tomto smere zmätočné. Odkaz na ustanovenie § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka je všeobecný, povinnosťou súdu bolo presne identifikovať povinnosť, ktorej porušenie malo viesť k vzniku škody.

16. V ďalšom sťažovateľka namieta vyhodnotenie otázky zavinenia okresným súdom. Nesúhlasí s formuláciou „... len ťažko predpokladať“. Takáto formulácia v uznesení vyššieho súdneho úradníka, s ktorým sa stotožnil sudca v napadnutom uznesení, pripúšťa aj opačný záver o otázke zavinenia ako ten, ku ktorému dospel okresný súd. Je nepostačujúce, ak exekučný súd dospel k záveru o tom, že sťažovateľka úmyselne porušila svoju povinnosť (vydať účtovníctvo s inventarizáciou). Je potrebné ustáliť aj záver o tom, že mala úmysel týmto konaním aj spôsobiť škodu. Pokiaľ z uznesenia vyššieho súdneho úradníka vyplýva, že sa snažila predať majetok úpadcu, znamená to, že vychádzala z predpokladu, že ho má úpadca len vedený v účtovníctve, a preto ak poruší povinnosť vydať príslušné doklady a účtovníctvo, nespôsobí úpadcovi škodu z dôvodu, že tento úpadcovi nepatrí.

17. Napadnuté uznesenie v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka je nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k záveru o úmyselnom konaní sťažovateľky. To má za následok porušenie jej základného práva na spravodlivý proces, ako aj práva vlastníť majetok, pretože sa voči nej v exekúcii nezákonne vymáha pohľadávka.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľka namieta právne závery okresného súdu, na podklade ktorých okresný súd zamietol návrh na zastavenie exekúcie a zamietol jej sťažnosť. Tiež namieta nedostačené odôvodnenie napadnutého uznesenia.

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

20. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok

porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

21. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06, I. ÚS 281/2013) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z judikovaného záveru o súdnej exekúcii ako súčasti základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

22. Ústavný súd sa pre účely komplexného posúdenia ústavnej udržateľnosti právnych záverov okresného súdu v napadnutom uznesení oboznámil tiež s uznesením z 24. februára 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom.

23. Z odôvodnení špecifikovaných uznesení je zrejmé, že okresný súd hodnotil skutkový stav zistený v základom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 15Cb/93/2019, ktorý spočíva v tom, že sťažovateľka ako konateľ úpadcu nereagovala na riadne doručené výzvy správcu úpadcu o súčinnosť pri identifikácii pohľadávok úpadcu a zároveň sa ju nepodarilo predviesť v zmysle § 74 ods. 4 zákona o konkurze. V dôsledku toho správca úpadcu nemohol bližšie identifikovať tieto pohľadávky a vymáhať ich, čím vznikla úpadcovi škoda. Na základe týchto skutočností bola pôvodnému oprávnenému v základnom konaní priznaná táto pohľadávka z titulu vzniknutej škody úpadcovi, za ktorú zodpovedá sťažovateľka podľa § 135a Obchodného zákonníka. Tieto skutočnosti okresný súd právne posúdil ako nepriamy úmysel ako formy zavinenia sťažovateľky pri spôsobení škody. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd sa jasne vysporiadal s námietkami sťažovateľky o forme zavinenia na vzniku škody. Ústavný súd považuje za nadbytočné opakovať tieto dôvody a odkazuje na súhrn odôvodnení týchto uznesení vymedzený v tomto uznesení (bod I tohto uznesenia), prípadne na samotné napadnuté uznesenie okresného súdu.

24. Je potrebné uviesť, že sťažovateľka v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka neuviedla žiadne konkrétne okolnosti a dôvody, pre ktoré sa spoliehala, že škodlivý následok nenastane a škodu nespôsobí, čo by odôvodňovalo vedomú nedbanlivosť, ako je analogicky definovaná v § 16 písm. a) Trestného zákona. Za nenáležitú považuje ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej to, že nereagovala na výzvy správcu a, naopak, snažila sa predať majetok účtovne evidovaný na úpadcu, svedčí o jej presvedčení, že tento majetok úpadcovi v skutočnosti nepatrí, a preto nemôže dôjsť k jeho speňaženiu. Preto ak neposkytla súčinnosť správcovi, nemohlo to spôsobiť vznik škody. Z opísaného konania nie je možné vyvodiť záver o nevedomosti sťažovateľky o spôsobení škody úpadcovi, naopak, podľa ústavného súdu svedčí o konaní proti záujmom úpadcu. Okrem toho ide o námietku vecného charakteru, ktorú sťažovateľka mala a mohla uplatniť v základnom konaní o náhradu škody. To platí aj vo vzťahu k námietke o nedostatku presnej špecifikácie povinnosti, ktorej porušenie malo za následok vznik škody úpadcu. Ide o námietku týkajúcu sa veci samej, ktorú bolo potrebné predostrieť v základnom konaní. Sťažovateľka sa sama svojou pasivitou v základnom konaní zbavila možnosti brániť voči nároku na náhradu škody a odôvodniť svoje konanie ako konateľky, ktoré by mohlo mať za následok iný záver o jej zavinení.

25. Okresný súd vychádzal z toho, že exekučný súd je oprávnený skúmať, či vymáhaná pohľadávka je alebo nie je oddĺžením povinnej sťažovateľky nedotknutá podľa § 166c zákona o konkurze. V danom prípade, definujúc typ vymáhanej pohľadávky z hľadiska toho, či išlo o škodu spôsobenú úmyselným konaním povinnej sťažovateľky. Uvedený právny názor okresného súdu vychádza z rozhodovacej činnosti ústavného súdu (nález sp. zn. I. ÚS 63/2019 z 19. novembra 2019 a sp. zn. I. ÚS 105/2020 z 30. júna 2020), na ktorú poukázal aj okresný súd. Okresný súd rozhodujúci o konečnom osude exekúcie bol oprávnený objektívne zistiť a právne hodnotiť vymáhanú pohľadávku aj z hľadiska, či ide o nedotknutú pohľadávku podľa § 166c zákona o konkurze. Pokiaľ by tak neurobil a charakter pohľadávky by nehodnotil, odoprel by oprávnenému možnosť účinne vykonať exekučným titulom priznané právo. Preto právne závery, ku ktorým dospel okresný súd v uznesení vyššieho súdneho úradníka a s ktorými sa stotožnil okresný súd v napadnutom uznesení, nie sú arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. by popierali podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, Exekučného poriadku a Obchodného zákonníka.

26. Námietky sťažovateľky takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Vzhľadom na to je ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená. To rovnako platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ktoré sťažovateľka odvodzuje od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru, ktoré ústavný súd nezistil.

27. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v celom rozsahu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu